

בש"פ 8819/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8819/14

לפני:

פלוני

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לרשות עיר על החלטתו של בית המשפט המוחז'י
טל אביב-יפו בעמ"ת 14-12-25817 שנינה ביום
18.12.2014 על ידי כבוד השופט צ' קפач

עו"ד סעד סקיס

בשם המבקש:

החלטה

1. מונחת לפני בקשה רשות עיר על החלטת בית המשפט המוחז'י בתל אביב-יפו (עמ"ת 14-12-25817, כב' השופט צ' קפач), אשר דחה עיר על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (מ"ת 14-11-18292, כב' השופט נ' תבור), בגדירה נוצר המבקש עד תום ההליכים.

2. על פי המתואר בכתב האישום, המבקש, ליד 1959, ביצע בשנת 2014 עבודות בנייה שונות בבית הוריה של המתלוונת, קתינה ילידת 1997. במהלך העבודות ניחח את ידו על כתפה של הקטינה, החיל לעסת את כתפייה, אחז את פניה בידו ונישק אותה בכוח על שפתיה. הקטינה ניסתה לבסוף אך הוא אחז בחזקה בידה, ושחררה רק לאחר שצעקה

עמוד 1

לעוזה. כל אלה בזמן שהמבחן שווה בישראל שלא כדין. בגין מסכת זו הואשם בעבירה של מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובעירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. בית משפט השלום קבע כי המבחן יושם בمعצר עד תום ההליכים. העורר שהגיש לבית המשפט המחויז על החלטה זו נדחה. מכאן בקשה רשות הערר, בה חזר הוא על הטענות שהעלתה סגנרו בפני הערכאות קמא, לפיהן יש לשחררו לחופפת מעצר בשטחי הרשות הפלסטינית.

בבקשה שלפני טווען המבחן כי טעה בית המשפט המחויז בכך שנתן משקל מכריע להיותו שווה בלתי חוקי ובקובעו כי קיימת מסוכנות מובנית מצדו. עוד מוסיף הוא שיש לתת משקל רב יותר לנטיינו האישים, כגון גילו – 55 שנים – עברו הפלילי הנקי ונסיבות חייו הקשות. לבסוף טווען הוא באופן קונקרטי כי חלופת המעצר שהוצעฯ מאינית את האפשרות למפגש ביןו לבין המתalonנט, ובכך גם את מסוכנותו.

3. עסוקין בבקשת רשות ערר, דהינו ערר ברשות ב"גלאול שלישי". המדיניות הרואה, לשיטתי, ביחס לבקשת אלה בהליך פלילי היא לתת דעת על השאלה האם למכחש נגרם עול:

"בבוא בית המשפט לבחון בבקשת רשות ערר בהליך הפלילי, עליו להיות שכן יותר לקבל בקשה צזו, לעומת התנאים הנוקשים הנזכרים לצורך מתן רשות ערעור בהליך אזרחי. נדמה כי בנגדו לבקשת רשות ערעור המוצאות מקומן בגדר החלטת "חניון חיפה", גלאול שלישי בסוגיית מעצר מצרי יתר מיקוד בשאלת האם עולה כי נגרם למכחש עול במעצרו. ניתן להצדיק גישה זו בשל מהות העניין – מעצר – שהרי מעצרו של היחיד מקום בו אין הכרח לכך נוטה להיותו, כשלעצמו, עניין שיש בו אינטרס ציבורי (לגישה אחרת, ראו למשל בש"פ 8987/11 סמיר אבו לבדה נ' מדינת ישראל (בש"פ 5572/12 שרלו נ' מדינת ישראל בפסקה 4 לפסק הדין (15.12.2011))."

לאחר שקרהתי את כתוב הבקשה נחה דעתך כי גם מנוקודת מבט המקרה עם המבחן רשות ערר בהליך פלילי אין להעתיר לבקשת הנוכחית. המבחן אינו חולק על כך שקיימות נגדו ראיותلقאה. השאלה היא האם מתקיימת עילת מעצר לנוכח מסוכנותו, והאם ניתן לאינה באמצעות החלופה המוצעת בשטחי הרשות הפלסטינית.

בית המשפט המחויז בחר את מסוכנותו של המבחן, הנלמדת מנסיבות ביצוע המעשים, והתיחס לחופפת המעצר שהוצעה. כפי שנקבע, מסוכנות המבחן נלמדת מנסיבות ביצוע המעשים – השימוש בכוח וביצועם בביתו של הקטינה. עוד נקבע כי אין בחלוקת להשיג את מטרות המעצר מבחינות פיקוח על המבחן בתקופת משפטו. נימוקים אלה מתקבלים עלי, וכן הקביעה שנכון להעיקם משקל – ובוודאי בנסיבות מקרה זה – לכך שלכאורה, עבירת המין בוצעה לאחר כניסה המבחן לישראל שלא כדין. ברם, העיקר הוא ביצוע עבירות מין – מעשה מגונה בכוח – כלפי קטינה, על רקע העיסוקתו של המבחן בעבודת בניה בבית הורייה. הנسبות והקשר מוציאות את העוקץ מטענת הסגנור, לפחות מטרת המעצר היא להגן על המתalonנט הפרטנית. על פני הדברים, האינטרס הציבורי רחב מכך. הנה כי כן, המקרה דנן אינו מצדיק התרבות בגלאול שלישי.

ניתנה היום, ג' טבת תשע"ה (25.12.2014).

שפט

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il